

VISAS
FOR
6000
LIVES

ANDO TOMIO & SMADAR MOISE

အလုံးလှသံတမေ

ကျောင်း
ဘာသာပြန်

နုလုံးလှ သံတမန် (VISAS FOR 6000 LIVES)

ကျော်ဝင်း

Typing – kyawza

PDF – nyisay

<http://mmteashop.com>

9/23/2011

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၁၀၀၃၂၀၆၀၇

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၁၀၀၃၂၀၆၀၇

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း - KZO

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ် - ဒေါ်ကျင်ယုံ (မြဲ ၀၅၃၃၂)

ကောင်းစံ ပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ်(၂၇၉) (ခ) ၄၀လမ်း ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်နီနီဇင် (မြဲ ၀၄၂၀၇) ရွှေအိမ်စည်စာပေ အမှတ် ၁၈၇။ ပထပ် (၃၉) လမ်း
ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေ - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၂၀၀

ဖြန့်ချိရေး - THE KEY PUBLISHING HOUSE အမှတ် (၅/ခ)။ ၅ လွှာ၊ ဒဂုံတာဝါ၊ ရွှေဂုံတိုင်
ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း ၀၁-၅၅၈၁၆၁

စာအုပ်ချုပ် - ကိုမြင့်

http://mmteashop.com

မာတိကာ

၁၊ ခန်းနပ် (၆) မြို့ရဲ့ နံနက်ခင်း

၂၊ ဂျူးတို့၏ အတိဒုက္ခ

၃၊ စုငိဟာရ၏ ငယ်ဘဝနှင့်

၄၊ ခက်ခဲသော ဆုံးဖြတ်ချက်

၅၊ ဝီဇာထုတ်ပေးခြင်း

၆၊ နှုတ်ဆက်ကတိ

၇၊ အိမ်အပြန်၊ ခရီးရှည်

၈၊ အမိမြေပေါ်သို့ ပြန်ရောက်ချိန်

၉၊ ပြန်လည်ဆုံစည်းခြင်း

၁၀၊ ရေကန်ထဲသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သော ကျောက်စရစ်ခဲ တစ်လုံး

http://mmteashop.com

ဘာသာပြန်သူ၏ ဝန်ခံစကား

ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေမှာ သူရဲကောင်းပုံပြင်များဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့သူများဟု ဆိုနိုင်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ခေတ်ကြီးမှာ စစ်နှင့် တော်လှန်ရေးများဖြင့် ဆူဝေလျက် ရှိနေခဲ့သည်။ ဤအခင်းအကျင်းမှပင် ပုံပြင် မဟုတ်သော တကယ့်သူရဲကောင်းတွေလည်း မနည်းမနော ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။ သူတို့ တစ်တွေမှာ တိုင်းပြည်အတွက်၊ လူမျိုးအတွက်၊ ယုံကြည်ချက်အတွက် အသက်စွန့်ခဲ့ကြ သူတွေ ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ယုံကြည်ချက်များအတွက် သေရဲ၊ သတ်ရဲ၊ ရင်ဆိုင် ရဲခဲ့သူတွေလည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့က သူတို့၏ စွန့်လွှတ်နိုင်စွမ်းနှင့် သူရသတ္တိကို အားကျသည်။ ဤအားကျစိတ်နှင့်ပင် သူရဲကောင်းတွေကို ကြည်ညိုခဲ့သည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အသက်ငါးဆယ်ကျော်လာပြီ ဖြစ်သည့်တိုင်၊ ကမ္ဘာကြီးမှာ စစ်ပွဲများဖြင့် မကင်းတတ်သေး။ တော်လှန်ရေး ဆိုသော အသံကိုလည်း ဆက်လက်ကြားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။

သို့နှင့်အမျှ သူ့ခေတ်နှင့်သူ၊ သူရဲကောင်း ဆိုသူများလည်း ပေါ်ထွက်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ သို့နှင့်တိုင် "သူရဲကောင်း" နှင့်ပတ်သတ်သော ကျွန်တော် တစ်ဦးချင်း၏ တိမ်းညွတ်မှုမှာ ငယ်ငယ်ကလို မဟုတ်တော့...။ အသက်ကြီးလာ၍ ကြောက်တတ်လာ သည်ဟု ဆိုချင်ကဆို...။ သိသိသာသာ ပြောင်းလာသည်။ ယုံကြည်ချက် တစ်ခုခုအတွက် အသက်စွန့်သွားကြသော လူငယ်တွေ သတင်းကို ကြားရတိုင်း သူတို့ မိဘနေရာမှ ဝင်ကြည့်ပြီး၊ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲတတ်လာသည်။ မိမိအသက်ကိုရော၊ သူတပါး၏ အသက်ကိုပါ မြူတစ်မှုန်မျှ တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်း မသိသော အသေခံ ဖောက်ခွဲရေးသမား လူငယ်လေးတွေ အကြောင်း ကြားရသောအခါ အားမကျမိတော့ဘဲ ထိတ်လန့် လာမိသည်။

http://mmteashop.com

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် သားသမီးအရွယ် လူငယ်တွေကို အမုန်းတွေဖြင့် လောင်မြိုက် မနေစေချင်။ မေတ္တာဖြင့် ချစ်ခင်တတ်သူတွေသာ ဖြစ်စေချင်သည်။ နာကျည်းချက်တွေ၊ အာယာတတွေဖြင့် “နေလမ်း” ကိုသာ ရွေးစေချင်သည်။ ပါဝါအတွက် တိုက်ပွဲဝင်သူထက်၊ တရားမျှတမှုအတွက် လှုပ်ရှားသော သူရဲကောင်းတွေသာ ဖြစ်စေချင်သည်....။ ဤသည်မှာ သူရဲကောင်းဆိုသည်နှင့် ပတ်သတ်သော ကျွန်တော်၏ ပြောင်းလဲလာသော အတွေးအမြင်ကို ရိုးသားစွာ ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

J

မိတ်ဆွေ ကဗျာဆရာ ကိုအောင်ဇင်မင်း ခေါ်လာ၍ ကိုစိုင်းဆိုသော လူငယ်လေး တစ်ယောက်နှင့် သိက္ခမီးခွင့် ရခဲ့သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် အချိန်ပိုင်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရင်း ကျောင်းတက်ခဲ့သူဟု မိတ်ဆက်ပေး၍ စိတ်ဝင်စား သွားသည်။ သူ့အပေါင်းအသင်း၊ သူ့သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများ၏ ကူညီမှုအပြင် သူ့ရှာဖွေရသော ချွေးနည်းစာဖြင့် ပရဟိတ ကျောင်းလေးတစ်ကျောင်း ဖွင့်ထားသည်ဟု သိရသောအခါ သာမန်စိတ်ဝင်စားရုံမျှ မကတော့ပါ။ လေးစားမှုပါ ပါလာသည်။ အကြောင်းရှိ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အနေနှင့် (မည်သူမဆို) အလှူဒါနနှင့် သိပ်စိမ်းလိမ့်မည် မထင်ပါ။ သို့နှင့်တိုင် “ဘာသာရေးနှင့် ဆက်နွှယ်သော ဒါန” (religious donation) သာများပြီး “လူမှုရေးဒါန” (social donation) ဘက်တွင် အားနည်းနေသလား ထင်မိသည်။ ယခု ကိုစိုင်းလို လူငယ်လေး တစ်ယောက်က ဆင်းရဲချို့တဲ့သူ ကလေးများ အတွက် ပရဟိတ ကျောင်းလေး တစ်ခု အရင်းအနှီးစိုက် ဆောင်ရွက်နေသည်ကို သိရသောအခါ သူ့ကို မလေးစားပဲ မနေနိုင်။ သူ့စေတနာကို သာဓုခေါ်မိသည်။

ကျွန်တော့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် “တာဝန်ယူမှု”၊ “ပရဟိတ” စသောစကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောတတ်သူ မနည်းမနော ရှိပါသည်။ ကိုစိုင်းကား စကားအရာတွင်သာ ရွန်းရွန်းဝေသူ မဟုတ်။ တကယ့်စေတနာ ရွန်းရွန်းဝေနှင့် ဆောင်ရွက်နေသူမှန်း

http://mmteashop.com

နားလည်ရသော အခါ ပို၍ပင် လေးစား ခင်မင်မိသည်။ သည်လိုနှင့် သူတောင်းသော အကူအညီကို အလွယ်တကူ ခေါင်းညှိမ့်မိလိုက်သည် ဆိုပါစို့...။ သူက သူနှစ်သက်သော စာအုပ်လေး တစ်အုပ်ကို ဘာသာပြန်ဖို့ လာအပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၃

ဝန်ခံရလျှင် ကိုစိုင်းအပေါ် ခင်မင်လေးစားစိတ်ဖြင့် လက်ခံခဲ့သည့်တိုင် သူပေးထား ခဲ့သော စာအုပ်လေးကို စိတ်မဝင်စားမိသေးပါ။ အလုပ်ကြွေးတွေ ပိနေသည့် အတွက် ကောက်ကိုင် မကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ သည်လိုနှင့် လနှင့်ချီ ကြာသွားသည်။ ကိုစိုင်းကိုရော ကိုအောင်ဇင်မင်းကိုပါ အားနာမိသည်။

ဖြစ်ချင်တော့ သင်္ကြန်ရက်တွေ မတိုင်မှီမှာပင် ကျွန်တော့ခါးက အခြေအနေ ဆိုးလာသည်။ စာရေးစားပွဲမှာ မထိုင်နိုင်တော့...။ အိပ်ယာပေါ် လှဲရင်း အချိန် ကုန်ရတော့သည်။ သည်တွင် ကိုစိုင်း စာအုပ်လေးကို မရည်ရွယ်ဘဲ ကောက်လှန်မိရာမှ စွဲသွားတော့သည်။ သည်လိုနှင့် အိပ်ရာပေါ်မှာပင် မှောက်လိုက် လှန်လိုက်နှင့် ဘာသာပြန် ဖြစ်သွားတော့သည်။ ကိုစိုင်းစာအုပ်ထဲမှ သူရဲကောင်း ဇာတ်ဆောင် စူဠိဟာရမှာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှ ရှာဖွေနေမိသော သူရဲကောင်း အမျိုးအစားသစ် ဖြစ်နေသောကြောင့် ဤမျှ လက်သွက်သွားခြင်း ဖြစ်မည် ထင်သည်။

အမှန်စစ်စစ် စူဠိဟာရမှာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင် ဂျပန်ဖက်ဆစ် အစိုးရကို သစ္စာခံရသော သံတမန်ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဖက်ဆစ် တော်လှန်ရေး သမား မဟုတ်။ ဖက်ဆစ်ယန္တရားကြီးထဲမှ ခွေးသွားစိတ် တစ်ခုဟူ၍ပင် ဆိုလိုက ဆိုနိုင်သည်။ သို့သော် သူသည် နုလုံးလှသူ ဖြစ်သည်။ လူ၊ လူချင်း စာနာစိတ် အပြည့်အဝရှိသူ ဖြစ်သည်။ ဤစိတ်ကြောင့် ပင် စူဠိဟာရမှာ ကျွန်တော့် ဟာဒယကို လာပြီသော သူရဲကောင်း အမျိုးအစားသစ် ဖြစ်လာရတော့သည်။ သူ့အကြောင်းကို

http://mmteashop.com

ဘာသာပြန်ဖြစ်သည့် အတွက် ကျေနပ်မိသည်။ သည့်အတွက် ကိုစိုင်းကို ကျေးဇူးတင်သည်။

ကျော်ဝင်း
၁၄၊၀၄၊၂၀၀၇။

<http://mmteshop.com>

၁။ ခန်းနပ် (စ်) မြို့ရဲ့ နံနက်ခင်း

“ယုခိရေ၊ ဒီမှာလာကြည့်စမ်း ”

အိပ်ခန်းပြုတင်းပေါက်တွင် ရပ်နေသော၊ ကောင်စစ်ဝန် “စူငိဟာရ” က၊ သူ့ဇနီးကို သူ့ဘေးသို့ လက်ယပ်ခေါ် လိုက်သည်။ ကောင်စစ်ဝန် ရုံး တစ်ပိုက်တွင် စုရုံးလျက်ရှိသော လူအုပ်ကြီးကို မြင်လိုက် သည်နှင့် ယုခိမှာ အံ့အားသင့် သွားတော့သည်။

“ဟာ- အပြင်မှာ လူတွေဘာကြောင့် ဒီလောက်များနေရတာလဲ၊ သူတို့ ဘာလိုချင်လို့လဲဟင် ...။”

“ကိုယ်လဲ သေချာမသိဘူး။ အင်း... ကိုယ့်အထင် ပိုလန်က ရောက်လာတဲ့ ဂျူးတွေ ဖြစ်မလားပဲ...။”

“သူတို့ကြည့်ရတာ သိပ်ပင်ပန်းနေ သလိုပဲနော်...။ ဟင်... ကလေးတွေရော ပါလာတယ် ...။”

အပြင်မှ လူအုပ်ကိုငေးရင်း ယုခိကိုက တစ်အံ့တကြည့် ရေရွတ်နေသည်။ အချိန်မှာ ၁၉၄၀ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၈ရက်နေ့။ လစ်သူယေးနီးယား နိုင်ငံ၊ ခန်းနပ်(စ်) မြို့လေးတွင် မနက်လင်းခါစ ရှိသေးသည်။

လစ်သူယေးနီးယားတွင် တာဝန်ကျ နေသော ဂျပန်ကောင်စစ်ဝန် “စူငိဟာရ ချီအုနဲ” မှာ တတွတ်တွတ် အသံတွေကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

ကောင်စစ်ဝန်ရုံး ဝန်းကျင်တွင် ထူးထူးခြားခြား တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်နေချေပြီ အိပ်ရာမှ လူးလဲထပြီး ပြုတင်းခန်းဆီးကို ဖယ်ကာ၊ အပြင်ကိုကြည့် လိုက်သည်။

http://mmteshop.com

အဆောက်အဦး ရှေ့ကွက်လပ်နှင့် လမ်းမပေါ်တွင်၊ လူတစ်ရာ လောက်ကို မြင်လိုက်ရာ သူအံ့သြ သွားသည်။

နွေရက်ရောက်ပြီ ဖြစ်သည့်တိုင်၊ အေးသလောက် အေးနေသေးသည်။ အသက်အရွယ် မျိုးစုံ၊ ယောက်ျားများ၊ မိန်းမများနှင့် ကလေးတွေမှာ၊ တချို့ မိုးတိုးမတ်တတ်၊ တချို့ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက်။ တော်တော်များများ၏ လက်ထဲတွင် ခရီးဆောင် သေတ္တာကြီးတွေ ဆွဲလျက်။ ကုတ်အင်္ကျီကြီးတွေဝတ်၊ ဦးထုတ်တွေ ဆောင်းထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ရုံး ဂိတ်ပေါက် တံခါးကြီးအဖွင့်ကို စောင့်နေကြဟန် တူပါသည်။

၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ (၁)ရက်ကပင် ဂျာမန်တို့က ပိုလန်ကို ရုတ်တရက် ဝင်တိုက်ခဲ့ရာ၊ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး စတင်နေခဲ့ပေပြီ။ နာဇီခေါင်းဆောင် ဟစ်တလာ အနေနှင့် ဥရောပ အောင်နိုင်ရေး စီမံချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ကာ၊ ဂျူးလူမျိုးများကို မျိုးဖြုတ်သုတ်သင် လာတော့သည်။ ဤသို့ သုတ်သင်သည်မှာ အခြားအကြောင်း ရှိ၍ မဟုတ်။ ဂျူးလူမျိုး ဖြစ်နေသည့် အတွက်ကြောင့် မျိုးဖြုတ်သုတ်သင် ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်ကတည်းက (လစ်သူယေးနီးယားတွင်) ကောင်စစ်ဝန်ရုံး ဖွင့်ခဲ့သော စူဇ်ဟာရမှာ ဥရောပနိုင်ငံ အားလုံးတွင် နေထိုင်ကြသည့် ဂျူးလူမျိုးများ အန္တရာယ် ကျရောက်ခဲ့ပြီကို သိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဂိတ်ဝတံခါးကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် လူအုပ်ကြီးမှာ ကောင်စစ်ဝန်ရုံး အဝင်ပေါက်ကို ဦးတည်ပြီး၊ ဒရောသောပါး တိုးဝင်ကြတော့သည်။ အချို့က အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်တက်ဖို့ပင် ကြိုးစားနေကြသည်။

“ဟေ့လူတွေ မတိုးကြနဲ့လေ” စူဇ်ဟာရ အော်လိုက်ရသည်။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး တစ်ချီထဲဝင်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ ကျွန်တော် ဂျပန်ကောင်စစ်ဝန်ပါ။ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆိုရင်

http://mmteashop.com

ကိုယ်စားလှယ်ရွေးပေါ့။ အဲ့ဒီ ကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြောမယ်...။”
မကြာမီမှာပင် ဂျူးကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကို ကောင်စစ်ဝန်ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“ကောင်စစ်ဝန် စူဠိဟာရခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့က ပိုလန်ကနေ နာဇီ ရန်ကြောင့် ထွက်ပြေးလာတဲ့ ဂျူးတွေပါ။”

ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်က စရှင်းပြသည်။

“လစ်သူယေးနီးယားကို လာတဲ့ တစ်လမ်းလုံးလောက် ခြေကျင် လျှောက်ခဲ့ ရတာပါ။ ညမှာပဲ သွားရဲတာ။ နေ့ဆိုရင် တောအုပ်ထဲ၊ ဒါမှမဟုတ် လယ်သမားတွေရဲ့ ကျီတွေထဲမှာ ပုန်းနေကြရတာပါ။ အခု ကျွန်တော်တို့ ဒီကိုရောက်လာပါပြီ။ “နောက်ထပ် ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်က ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ကရစ်ဘီယံ ဒေသက ကျူရာဆာကျွန်းကို သွားဖို့ ကျွန်တော်တို့မှာ ဝီဇာရှိပါတယ်။ ဂျပန်ကိုဖြတ်ပြီး အဲ့ဒီကို သွားချင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဝီဇာရချင်လို့ ဒီကို လာရတာပါခင်ဗျား။ ဂျပန်ကို ဖြတ်သွားဖို့ ဝီဇာရချင်ပါတယ်...။”

နောက်တစ်ယောက်က ထပ်ပြောပြန်သည်။

“မကြာခင် ဂျာမန်တွေ ဒီကိုရောက်လာတော့မှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာဆက်နေရင် သေချာပေါက် အသတ်ခံရမှာဗျ။ အမြန်ဆုံး ဒီကထွက်မှ ဖြစ်မယ်...။”

“ကောင်စစ်ဝန်မင်းရယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဝီဇာထုတ်ပေးပါဗျား။ ကျွန်တော်တို့ အသက်ကို ကယ်ပါနော်...။” ဂျူးကိုယ်စားလှယ်တိုင်းက စိတ်အားထက်သန်စွာ အသနားခံ နေကြသည်။

ကောင်စစ်ဝန်မင်း၏ အဖြေကို သူတို့အားလုံး စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်ဆိုင်းလျက်...။

http://mmteashop.com

၂၊ ဂျူးတို့၏ အတိဒုက္ခ

ဟိုးရှေးအတီတေကပင်၊ ဂျူးလူမျိုးတွေမှာ သူတို့ ကိုယ်ပိုင်မြေတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ မြေထဲပင်လယ် အရှေ့ပိုင်းရှိ “ဟီဗရူးနိုင်ငံတော်” ဟု တွင်သော နယ်မြေဖြစ်ပါသည်။ သို့နှင့်တိုင် ရောမက သူတို့မြေကို အောင်နိုင်ပြီးသောအခါ တွင်မူ ဂျူးများမှာ နှင်ထုတ် ခံလိုက်ရပြီး ကိုယ်ပိုင်တိုင်းပြည်ဟူ၍ မရှိတော့ပဲ ကမ္ဘာ့တစ်ဝန်း ပြန့်ကျဲသွားခဲ့ ရတော့သည်။

ထိုစဉ်မှစ၍ ဂျူးတို့၏ အတိဒုက္ခ စခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ကြာတောင့် ကြာရှည်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့် တိုင်းပြည်၊ မည်သည့် နေရာတွင် နေသည်ဖြစ်စေ၊ သူတို့ တစ်တွေမှာ မကြာခဏဆိုသလို ခွဲခြားဆက်ဆံ ခံရသည်။ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းခံ ခဲ့ကြရသည်။ ဥရောပနိုင်ငံများတွင်မူ သူတို့အားလုံး ရပ်ကွက်တစ်ခု ထဲမှာပင် စုစည်းနေထိုင်ခဲ့ပြီး ဂျူးအစဉ်အလာများကို ထိန်းသိမ်း ကာကွယ်ခဲ့ကြသည်။ (အဆိုပါ ဂျူးရပ်ကွက်များကို “ဂတ်တို” ဟု ခေါ်ပါသည်။)

ဤသို့သော အခြေမလှသည့် အနေအထားတွင် နေကြရသည့်တိုင် ဂျူးလူမျိုး တော်တော်များများမှာ နယ်ပယ်မျိုးစုံတွင် အလွန်အောင်မြင်သူများ ဖြစ်လာကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဘီဇနက်လုပ်ငန်း၊ သိပ္ပံပညာ၊ ဆေးပညာနှင့် အနုပညာ နယ်ပယ်များတွင် ဖြစ်သည်။

၁၉၃၃ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ဂျာမနီတွင် ဟစ်တလာ အာဏာရလာသည်။ သူက ဂျူးတွေကို မုန်းသည်။ အဆင့်အတန်း မရှိသော လူမျိုးဟု သဘောထားသည်။ “ဆံပင်ရွှေဝါနှင့် မျက်လုံးပြာ မရှိသူအားလုံး၊ (ပြောရလျှင်) အရိယန် မဟုတ်သူအားလုံး အနေနှင့်၊ နာဇီများ ချမှတ်ထားသော စည်းမျဉ်း စည်းကမ်းများကို လိုက်နာ နာခံကြရမည်” ဟူ၍ သူ့စာအုပ်တွင် ဟစ်တလာက ရေးခဲ့သည်။

http://mmteashop.com

၁၉၃၅ ခုနှစ် ရောက်သည်နှင့် ဂျာမနီရှိ ဂျူးများမှာ နိုင်ငံသား အခွင့်အရေး အားလုံး အပိတ်ပင် ခံလိုက်ရတော့သည်။ ဂျာမနီမှ ထွက်ပြေးလာသော မိသားတစ်စုမှ "အန်းဖရန့်" အမည်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ဦးမှာ အမ်စတာဒမ်မြို့ရှိ ထပ်ခိုးလေး တစ်ခုပေါ်တွင် မိသားစုနှင့်အတူ နှစ် နှစ်ကျော်မျှ ပုန်းအောင်းနေရင်း သူမ၏ ဒိုင်ယာရီလေးတွင် ယခုလို ရေးခဲ့ဖူးသည်။

"ဂျူးဆန့်ကျင်ရေး ဥပဒေများကား တစ်ခုပြီးတစ်ခု တိုးလာနေသည်။ ဂျူးလူမျိုး မှန်သမျှ အဝါရောင်ကြယ်တစ်ပွင့် တပ်ဆင်ထားရမည်။ စက်ဘီး မစီးရ၊ ဓါတ်ရထား မစီးရ၊ မော်တော်ကား မမောင်းရ။ ဂျူးလူမျိုး ဆိုလျှင် ညနေသုံးနာရီနှင့် ငါးနာရီအတွင်းတွင်သာ ဈေးဝယ် ထွက်ရမည်။ ဈေးဝယ်လျှင်လည်း ဂျူးများအတွက် သတ်မှတ်ထားသော အထူးဆိုင်များတွင်သာ ဝယ်ရမည်။ ဂျူးလူမျိုးများ အနေနှင့် ညရှစ်နာရီကျော်လျှင် အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင် မထွက်ရ။ မိမိတို့ ပန်းခြံထဲမှာပင် ဆင်းမထိုင်ရ။ ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ပြဇာတ်ရုံများသို့လည်း မသွားရ။ ရေကူးကန်၊ တင်းနစ်ကွင်း၊ ဘောလုံးကွင်းနှင့် အခြားသော ကစားကွင်းအားလုံး၊ မည်သည့် ဂျူးလူမျိုးကိုမှ ဝင်ခွင့် မပြုစေရ။ ဂျူးလူမျိုးဖြစ်လျှင် ၎င်းတို့၏ ခရစ်ယာန် မိတ်ဆွေ များထံသို့ပင် အလည်အပတ် မသွားရ။ ဂျူးကလေးများ အနေနှင့်လည်း ဂျူးများ အတွက် သတ်မှတ်ထားသော ကျောင်းများ တွင်သာ တက်ရောက် ပညာသင်ကြား ရမည်... စသည်ဖြင့်..."

စစ်ကြီးစသည်နှင့် ဂျာမနီတို့က ဂျာမနီနှင့် ၎င်းတို့ သိမ်းပိုက်ထားသော တိုင်းပြည် အားလုံးရှိ ဂျူးလူမျိုးများကို ဆွဲစုလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွဲတွေ နွားတွေလို မီးရထားများဖြင့် တင်ပြီး အထူးအကျဉ်းစခန်းများသို့ ပို့လိုက်ကြသည်။ အဆိုပါ အကျဉ်းစခန်းများသို့ ရောက်သော အခါ အသက်ကြီးလွန်းသော ငယ်ရွယ်လွန်းသော၊ ချည်နဲ့ အားနည်းသော ဂျူးများကို ရွေးထုတ်ပြီး အခန်းကြီး တစ်ခုထဲသို့ မောင်းပို့ကာ၊ အဆိပ်ငွေ့လွှတ်၍ သတ်ဖြတ်ပစ် လိုက်သည်။

http://mmteashop.com

ကျန်သော ဂျူးများကို မဝရေစာကျွေး၍ အလုပ်ကြမ်းများ စေခိုင်းခဲ့သည်။ သူတို့ တစ်တွေမှာလည်း အငတ်ဒဏ်၊ ရောဂါဘယ ဒဏ်တွေကြောင့် သေဆုံးကုန်ကြသည်က များသည်။

ထို့ထက် ပိုဆိုးသည်မှာ နာဇီ ဆရာဝန်များက ဂျူးများကို စမ်းသပ် သတ္တဝါများလို အသုံးပြုပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော ဆေးပညာစမ်းသပ်မှု များလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စစ်ကြီး စခါစက ပိုလန်နိုင်ငံတွင် ဂျူးလူမျိုးပေါင်း ၃.၅ သန်းမျှ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့နှင့်အမျှ စစ်အတွင်း ပိုလန်တွင် အရက်စက်ဆုံးနှင့် အကြီးမားဆုံးသော အနီဌာရုံများ ဖြစ်ပွားခဲ့ရတော့သည်။ ဂျာမန်စစ်တပ်က ဂျူးရပ်ကွက်များကို ဝင်တိုက်ပြီး ဂျူးလူမျိုးများကို “မရက” စခန်းများသို့ ပို့ခဲ့ကြသည်။ ခုခံသူမှန်သမျှ နေရာမှာတင် ပွဲချင်းပြီး ပစ်သတ်ခံ ကြရသည်။ ဤသို့သော နာဇီတို့၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများမှ လွတ်မြောက်ပြီး လစ်သူယေးနီးယားသို့ ထွက်ပြေးလိုက်နိုင်သူများမှာ ထောင်ဂဏန်းမျှသာ ရှိသည်။ လစ်သူယေးနီးယားမှာ ပိုလန်နှင့် နယ်နိမိတ်ချင်း ကပ်နေပြီး ထိုအချိန်အထိ ကြားနေနိုင်ငံ အဖြစ် ရပ်တည်နေသေးသည်။

ယခုတော့ ဂျာမန်စစ်တပ်၏ ပစ်မှတ်မှာ လစ်သူယေးနီးယား ဖြစ်လာချေပြီ။ ဂျူးများအတွက် လစ်သူယေးနီးယားမှ ထွက်ပြေးနိုင်ဖို့မှာ နောက်ဆုံး အခွင့်အရေး ဖြစ်တော့သည်။

http://mmteshop.com

၃။ စူဠိဟာရ၏ ငယ်ဘဝနှင့် အလုပ်အကိုင် လမ်းကြောင်း

စူဠိဟာရ ချီအုန်ကို ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ် ဇန်နဝါရီ (၁)ရက်နေ့က ငုဖူစီရင်စု ယာဩစုနယ်ရှိ ကျေးရွာလေး တစ်ရွာတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူတို့ရွာမှာ တောင်တန်းများ ဝန်းရံလျက် ရှိသည့် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သော နေရာလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဂျပန်နိုင်ငံ၏ တတိယအကြီးဆုံးမြို့၊ နာဂိုယာ၏ အရှေ့မြောက်ဘက် ကီလိုမီတာ ၄၀ ခန့်အကွာတွင် ရှိသည်။ သူတို့ ရွာသားတွေမှာ ရှေးယခင်ကပင် တောင်စောင်းများတွင် ရာနှင့် ချီသော လှေကားထစ် စိုက်ခင်းလေးများ ဖော်၍ စပါးစိုက်ခဲ့ကြသည်။ သူ၏ ပထမအမည် “ချီအုန်” ဆိုသည်မှာ “ထယ်ရေးတစ်ထောင်” ဟုအဓိပ္ပါယ်ရသည်။ သူ့ ဖခင်ကြီးက ရည်ရွယ်ချက် ရှိရှိဖြင့် ဤအမည်ကို ရွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကာလတာရှည်ကပင် လူများစွာ၏ ဘဝများစွာကို ထောက်ပံ့ ကူညီပေးသော လှေကားထစ် စိုက်ခင်းလေးတွေလို သူ့သားကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတတ်သူ၊ ဘဝရှင်သန်မှုကို ပေးသောသူ ဖြစ်စေချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

စူဠိဟာရမှာ မူလတန်းကျောင်းသား ဘဝကပင် အင်္ဂလိပ်စာတွင် ထူးချွန် ထက်မြက်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာပြုဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်ရေးမှာ သူ၏ အိမ်မက် ဖြစ်ခဲ့ ဖူးသည်။ သို့သော် သူ့အဖေက သူ့ကို ဆေးကောလိပ် (ဝင်ခွင့်) စာမေးပွဲ ဇွတ်အတင်း ဝင်ဖြေခိုင်းသည်။ စူဠိဟာရက အဖြေလွှာပေါ်တွင် စာတစ်လုံးမှ မရေးပဲ ကွက်လပ် အတိုင်း ထားလိုက်ရာ စာမေးပွဲ ကျတော့သည်။

ထို့နောက် ဖခင်ကြီး၏ အလိုဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ကာ စူဠိဟာရ တစ်ယောက် တိုကျိုမြို့တော်ရှိ ဝါဆဲဒါတက္ကသိုလ်ကို တက်သည်။ စိတ်ဆိုးတာရော၊ စိတ်နာတာရော ကြောင့် သူ့အဖေက သူ့ကို ပညာသင်စရိတ် မပေး။ သို့အတွက် ကျောင်းစရိတ်ကို ကိုယ့်ဖာသာ ရှာဖွေခဲ့ရသည်။

http://mmteashop.com

တစ်နေ့တွင် သတင်းစာထဲ ပါလာသော နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာန၏ ကြော်ငြာကို သူသွားတွေ့သည်။ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနက နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ နိုင်ငံခြားဘာသာ သွားရောက် သင်ကြားလိုပြီး မိမိတို့ ဝန်ကြီးဌာနအတွက် အလုပ်လုပ်ပေးမည့် ကျောင်းသားတွေကို စုဆောင်းခေါ်ယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စူဠိဟာရက ရှာဖွေဘာသာ သင်ကြားရေး ပရိုဂရမ်တစ်ခုကို လျှောက်လိုက်ရာ သူ့ကိုလက်ခံခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနက သူ့ကို တရပ်ပြည် အရှေ့မြောက်ပိုင်းရှိ “ဟာဘင်” မြို့လေးသို့ ပို့လိုက်သည်။ ထိုစဉ်က သူ့အသက်မှာ ၁၉ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။

ဟာဘင်မှာ လူမျိုးပေါင်းစုံ နေထိုင်ကြရာ မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။ အနောက်တိုင်းပုံစံ အဆောက်အဦများနှင့် ရိပ်သာလမ်းတွေ ရှိသည်။ ရှာဖွေ တော်လှန်ရေးမှ ထွက်ပြေး လာသော ရှာဖွေဒုက္ခသည်တွေ အများကြီး ရောက်နေသည်။ စူဠိဟာရက ရှာဖွေလူမျိုး တော်တော်များများနှင့် တွေ့ဆုံပြီး သူ၏ ဘာသာစကား အရည်အသွေးကို ပွားစီးစေသည်။

သူ ဟာဘင်မြို့ကို ရောက်ပြီး လေးလအကြာတွင် ဂျပန်ကျောင်းသား မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်သို့ သူ့စာတစ်ပုဒ် ပို့လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဒီမှာ ရှာဖွေမိသားတစ်စုနဲ့ အတူနေပါတယ်။ သူတို့ ပြောပုံဆိုပုံနဲ့ အသားကျအောင်လို့ပါ။ ရှာဖွေ အမျိုးသမီး ဆရာမ တစ်ယောက်ဆီမှာလည်း ရှာဖွေသဒ္ဒါ သင်နေပါတယ်။ အခုဆိုရင် ရှာဖွေစကားကို ကျွန်တော်နားလည်ပြီ။ ရှာဖွေ သတင်းစာကိုလည်း ဖတ်နိုင်ပြီ...”

၁၉၂၄ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ စူဠိဟာရမှာ ဂျပန်နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာန၏ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့် စကားပြန်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ သူ့ကို မန်ချူးရီးယားတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် လွှတ်လိုက်သည်။ ၁၉၃၂ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်က မန်ချူးရီးယားကို လွတ်လပ်သော နိုင်ငံအဖြစ် ကြေငြာခဲ့ပြီး “မန်ချူးကိုး” ဟု အမည်ပြောင်းခဲ့သည်။ စူဠိဟာရလည်း မန်ချူးကိုး နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ဌာန၏ အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်လာတော့သည်။

http://mmteashop.com

ဝန်ကြီးဌာန အတွင်းတွင် သူ့ဂုဏ်သတင်းမှာ လျင်မြန်စွာ ထင်ရှားလာခဲ့ရာ မကြာမီမှာပင် ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲ ဖြစ်လာတော့သည်။

အမှန်စင်စစ် မန်ချူးကိုးမှာ ရုပ်သေးနိုင်ငံ မျှသာဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန်အရာရှိများနှင့် ဂျပန်စစ်ဘက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များက ဤနိုင်ငံလေးကို ၎င်းတို့ ကိုယ်ပိုင်လို ထင်တိုင်းကြံ နေကြသည်။ ပြည်သူလူထုနှင့် အခြားတိုင်းပြည်များမှ ဝိုင်းဝန်း ကန့်ကွက် နေသည့်ကြားမှပင် လူထုပိုင်မြေနှင့် ပစ္စည်းတွေကို အတင်းအကျပ် သိမ်းယူကြသည်။ ခုခံ ဆန့်ကျင်သူများကို သတ်ဖြတ်ကြသည်။

မန်ချူးကိုးရှိ ဂျပန်တို့၏ ကြောက်စရာ ကောင်းသည်နှင့် အမျှ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သော အပြုအမူများကို စူဠိဟာရ တစ်ယောက် သည်းမခံနိုင် လောက်အောင် ဖြစ်လာရတော့သည်။ သံတမန် တစ်ယောက် အနေနှင့် သူ့အနာဂတ်မှာ အလားအလာ ကောင်းနေသည့်တိုင် သူတာဝန်ယူထားရသော ရာထူးကို သူကိုယ်တိုင် စက်ဆုပ် လာသည်။ သည်လိုနှင့် ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် အလုပ်မှ ထွက်လိုက်သည် ထိုနှစ်မှာပင် နောင်သူ့ဇနီးဖြစ်လာမည့် ယုခိကိုနှင့် တိုကျိုမြို့တွင် ဆုံဆည်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၃၇ ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ အလုပ်တာဝန်သစ်တစ်ခု လုပ်ကိုင်ရန် သူ့ဇနီးသည်ကိုပါ ခေါ်ပြီး ဥရောပသို့ သင်္ဘောဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့အလုပ်သစ်မှာ "ဟယ်(လ)ဆင်ကီး" (ဖင်လန်နိုင်ငံမြို့တော်) ရှိ ဂျပန်သံအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့တွင် စကားပြန်အဖြစ် တာဝန်ယူဖို့ ဖြစ်သည်။ သို့နှင့်တိုင် နောင် ၂ နှစ်ကြာသည်နှင့် လစ်သူယေးနီးယား နိုင်ငံ ခန်းနပ်(စ) မြို့တွင် ကောင်စစ်ဝန်ရုံး ဖွင့်လှစ်ရန် သူ့ထံသို့ တရားဝင် အမိန့်စာ ရောက်လာခဲ့သည်။

http://mmteshop.com

၄။ ခက်ခဲသော ဆုံးဖြတ်ချက်

သူ၏ ရုံးခန်းထဲတွင် ဂျူးကိုယ်စားလှယ်များ၏ မေတ္တာရပ်ခံစကား များကို ကြားရပြီးသည့် နောက် ထိုတစ်ညတွင် ကောင်စစ်ဝန် စူငိဟာရ တစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်နိုင်တော့ပါ။ ဒုက္ခသည်များ၏ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အနေအထားကို သူ သဘောပေါက်သည်။ သူတို့၏ လိုအပ်ချက်များကိုလည်း စာနာမိသည်။ သို့နှင့်တိုင် ဖြတ်သန်းခွင့် ဝီဇာများ၊ တစ်ကြိမ်တည်း ရာနှင့်ချီ ထုတ်ပေးဖို့ ဆိုသည်မှာ သူ့လုပ်ပိုင်ခွင့် အာဏာအရ ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်။ ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် ဂျပန်အစိုးရ အနေနှင့် သူ့ကို ဘာလုပ်စေချင်သည်ကိုလည်း သူကောင်းကောင်း သိနေသည်။

ဂျပန်မှာ ဂျာမနီ၏ မဟာမိတ်ဖြစ်လေရာ နာဇီများကို ထိခိုက်စေချင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ခက်နေသည်မှာ ဂျူးဒုက္ခသည်များ၏ အားကိုးတကြီး တောင်းပန်သံများက သူ့ရင်ထဲကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း လာထိနေခြင်းပင်။ သည်လိုနှင့် စူငိဟာရ တစ်ယောက် အိပ်ရာပေါ်တွင် လူးကာ၊ လှိုမ့်ကာ၊ မှောက်ကာ လှန်ကာနှင့်၊ တစ်ညလုံး တစ်ရေးမှ မမေးလိုက်ရတော့ပေ။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် စူငိဟာရရော၊ သူ့ဇနီး ယုခိကိုပါ အပြင် လူအုပ်ကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ် ကြည့်နေမိသည်။ လူအုပ်ထဲမှ ရိပ်ကနဲ ပေါ်လာသော ကလေးတွေက ယုခိကို ကိုဖမ်းစားသွားသည်။ ကလေးအများစုမှာ သူတို့ မိခင်များ နောက်တွင် ပုန်းနေကြသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူကို အားကိုးတကြီး ဖက်ထားသော ကလေးမလေး တစ်ယောက် ဆိုလျှင် ဆာတာရော၊ ကြောက်တာရောကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေရာသည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် ပစ်ထိုင်ချလိုက်သော ကောင်လေး တစ်ယောက်မှာ လုံးဝပင် အားအင်ကုန်ခမ်း သွားဟန်ရှိသည်။

http://mmteshop.com

စူငါဟာရတွင် လူမမည် သားလေး သုံးဦးရှိသည်။ အသက် ၄ နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသော အကြီးဆုံးသား “ဟိရိုကို” က ပြုတင်းပေါက်နား လာကပ်ပြီး လူအုပ်ထဲမှ သူ့အရွယ်ကလေးတွေကို ငေးကြည့်နေသည်။

“သူတို့ ဘာလိုချင်လို့လဲ မေမေ...။”

သူ့အမေးကိုတော့ ယုခိကိုက

“သူတို့က သားရဲ့ ဖေဖေဆီကို အကူအညီလာတောင်းကြတာ သားရဲ့။”

ထိုညနေမှာပင် စူငါဟာရ သူ့ဇနီးကို ဖွင့်ဟ တိုင်ပင်သည်။

“ဂျပန်က နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးရုံးကို သံကြိုးရိုက်လိုက်တော့မယ်ကွာ။ ဒီလောက်ခက်ခဲတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်ချလို မဖြစ်ဘူးလေ...။”

“ကောင်းပါတယ်ရှင်။ အပြင်ကလူတွေ အားလုံးအတွက် ဒီလိုပဲလုပ်ရမှာပေါ့...။”

သို့ဖြင့် ဂျပန်ရှိ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးရုံးသို့ ကောင်စစ်ဝန် စူငါဟာရ သံကြိုးစာ တစ်စောင် ပို့ဖြစ်လိုက်သည်။ သူ့သံကြိုးစာတွင် ယခုလို ရေးသားထားသည်။

“ခန်းနပ် (စ)ရှိ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးသို့ ဒုက္ခသည် ရာပေါင်းများစွာ ရောက်လာပြီး၊ ဂျပန်နိုင်ငံကို ဖြတ်သန်းခွင့် ဝီဇာ တောင်းခံလာကြပါသည်။ သူတို့တစ်တွေမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက် အောင် အတိဒုက္ခရောက် နေကြရှာသူများ ဖြစ်သည်။ ဘဝတူ လူသား တစ်ယောက်အနေနှင့် သူတို့၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်များကို ငြင်းပယ်ရန် ကျွန်တော့်အတွက် လွန်စွာမှပင် ခက်ခဲလှပါသည်...။”

၂ ရက်မျှ ကြာသောအခါ ဝန်ကြီးဌာနမှ ပြန်စာရောက်လာသည်။ ယခုလို...။

http://mmteashop.com

“ဂျပန်လူမျိုး မဟုတ်သော နိုင်ငံခြားသားများ အတွက် စည်းမျဉ်း စည်းကမ်းနှင့် အညီ ဝီဇာများ ထုတ်ပေးကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။ သင့်အနေနှင့် လျှောက်ထားသူများ၏ နောက်ခံသမိုင်း၊ အတွေးအခေါ်နှင့် သွားရောက်လိုသော ရည်ရွယ်ချက် စသည်တို့ကို စစ်ဆေးရပါလိမ့်မည်။ အကယ်၍ သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့လျင် ပြည်ဝင်ခွင့် ဝီဇာရော၊ ဖြတ်သန်းခွင့် ဝီဇာပါ ထုတ်ပေးနိုင်ပါသည်။ သို့သော် လမ်းဆုံး သွားရောက်မည့် တိုင်းပြည် သေချာပေါက်ရှိသူများ အတွက်သာလျှင် ဖြတ်သန်းခွင့် ဝီဇာ ထုတ်ပေးနိုင်ပါ လိမ့်မည်။ ယခုလောလောဆယ် အချိန်တွင် လစ်သူယေးနီးယန်းများ အတွက်ရော ပိုး(လ)များ အတွက်ပါ ဤ အတိုင်းဖြစ်ပါသည်...။”

ဒုက္ခသည်များတွင် တိကျရေရာသော ခရီးလမ်းဆုံး မရှိကြသည်ကို စူဠိဟာရ သိပြီးဖြစ်သည်။ အခြား မည်သည့် တိုင်းပြည်အတွက်မှ ပြည်ဝင်ခွင့် ဝီဇာ ရရှိကြသည်လည်း မဟုတ်ပါ။ သို့ဖြင့် စူဠိဟာရမှာ သူတိုင်းပြည်က ပေးအပ်ထားသော တာဝန်နှင့် ယခုထက်တိုင် ကောင်စစ်ဝန်ရုံး အနီးတွင် မျှော်လင့်ကြီးစွာ စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိကြသည့် ထောင်ပေါင်း များစွာသော ဂျူးများကို ကူညီလိုသည့် ဆန္ဒကြား ပိတ်မိနေရတော့သည်။ သို့သော် သူလက်မလျှော့ပါ။ နောက်ထပ် သံကြိုးစာတစ်စောင် ထပ်ပို့သည်။ ပြန်ရောက်လာသော အဖြေကမူ ထူးခြားနား။ ယခင် အတိုင်းပဲ ဖြစ်သည်။

ကောင်စစ်ဝန် စူဠိဟာရအတွက် နောက်ထပ် အရေးကြီးသော ပြဿနာ တစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ ဇွန်လထဲမှာပင် ဆိုဗီယက် ယူနီယံက လစ်သူယေးနီးယား အစိုးရကို ဖြုတ်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆိုဗီယက် တပ်များမှာ လစ်သူယေးနီးယား နိုင်ငံငယ်လေးကို ပေါင်းရုံး သိမ်းပိုက်ရန် လှုပ်ရှားလာကြသည်။ ဤသည်၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ နိုင်ငံခြားကောင်စစ်ဝန်ရုံး အားလုံး ပိတ်ပစ်လိုက်ရတော့မည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှ ဝန်ထမ်းအားလုံး လည်း တိုင်းပြည်မှ ထွက်ခွာသွားရတော့မည် ဖြစ်သည်။

ကောင်စစ်ဝန် စူဠိဟာရအတွက် အချိန်မရှိတော့။ အလွန်ခက်ခဲသော ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ရပ်ကို အမြန်ဆုံး ချမှတ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

http://mmteashop.com

“မတတ်နိုင်ဘူးကွာ။ အားလုံးကျောခိုင်းပြီး ဒီကထွက်သွားကြစို့။ ဒါဟာ ဒီကိစ္စအတွက် လမ်းဆုံး ဖြစ်မှာပဲ...”

သူ့ဇနီးသည်ကို ဖွင့်ဟမိသည်။ သို့နှင့်တိုင် ဘယ်တော့မှ သူ့အခုလို လက်လွတ်စပယ် လုပ်လိမ့်မည် မဟုတ်သည်ကို ယုခိကို သိပြီးဖြစ်ပါသည်။

စူငါဟာရ တစ်ယောက် ရက်အနည်းငယ်ကြာမျှ မိမိကိုယ်ကို တိုက်ပွဲဆင် နေရသည်။ ဇူလိုင် ၂၈ ရက်နေ့တွင် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနသို့ တတိယ သံကြီးစာ ပို့လိုက်သည်။ ဘာမှအကြောင်း မထူးသော ပြန်ကြားစာကို ရသည်နှင့် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူ့ဇနီးကို ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်ဘဲ၊ ဒီလူတွေအတွက် ဝီဇာတွေ ထုတ်ပေးလိုက် တော့မယ်။”

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်က သူတို့အတွက် အန္တရာယ်ရှိသည်ကို ယုခိကို သိပါသည်။ သူမခင်ပွန်းသည် အနေနှင့် အလုပ်ပြုတ်သွားနိုင်သည်။ မိသားစု အတွက် အသက်အန္တရာယ် ရှိကောင်း ရှိလာနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား၊ စူငါဟာရ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် ကို သူမကိုယ်တိုင် ဝမ်းသာအားရ ထောက်ခံလိုက်သည်။

http://mmteashop.com

၅။ ဝိဇာထုတ်ပေးခြင်း

၁၉၄၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင် ၂၉ရက်။ စူဠိဟာရတစ်ယောက် နံနက်စာကို ကသုတ်ကရက် စားပြီး အောက်ထပ်ရှိ သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဂျူးဒုက္ခသည်တွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ခေါ်သွင်းသည်။ လူအုပ်ကြားမှ ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်သံ များ လှုံ့ကျလာသည်။ ဝိဇာတွေ စတင်ထုတ်ပေးနေချေပြီ။

ပထမဆုံးအနေနှင့် ဒုက္ခသည် တစ်ဦးချင်းစီတွင် ခရီးစရိတ် ရှိမရှိ၊ ဆိုက်ဘေးရီးယားကို ဖြတ်သန်းသွားမည့် ရထားလက်မှတ် ရှိမရှိ၊ ခရီးလမ်းဆုံး နိုင်ငံများ အတွက် ပြည်ဝင်ခွင့်ဝိဇာ ရှိမရှိ... စသည်တို့ကို သေချာအောင် စစ်ဆေးမေးမြန်း၍ ဝိဇာပုံစံ စာရွက်တွင် လက်ရေးဖြင့် ရေးသွင်းရသည်။ ဤအလုပ်များမှာ လက်ဝင်လှသလို အချိန်လည်း စားသည်။ သို့နှင့်တိုင် ပထမဦးဆုံးနေ့မှာပင် ဂျူးမိသားစု ၁၂၀ စုအတွက် ဝိဇာများ ထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ စူဠိဟာရမှာ ညစာပင် မစားနိုင်၊ သန်းခေါင်ကျော်ကျော်အထိ တောက်လျှောက် အလုပ်လုပ်ရသည်။

ထိုနေ့မှစတင်၍ မနက်မိုးလင်းမှ ညကြီးမိုးချုပ်အထိ စာတွေသာ တစ်ရေးထဲရေး နေရတော့သည်။ သူက ဝိဇာစာရွက်တွေကို ကိုယ်တိုင်ရေးဖြည့်သည်။ မည်သူ့ကိုမှ အကူအညီမတောင်း။ ယုခီကို၏ အကူအညီကိုပင် မယူ။ သည်လိုနှင့် တစ်နေ့ကုန် တစ်ချက်ကလေးမှ အနားမရ။ တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးသည်နှင့် ခြေပစ်လက်ပစ် ဖြစ်ရတော့သည်။ သူ့လက်ချောင်းလေးတွေမှာ နာကျင်နေသလို သူ့လက်မောင်းတွေ မှာလည်း လေးလံနေတော့သည်။ အလုပ်ပြီးသည်နှင့် ဘာကိုမှ မစားနိုင်၊ အိပ်ရာထဲ တန်းဝင်ရတော့သည်။ ယုခီကိုက သူ့ဘေးတွင်လာထိုင်ပြီး ကိုက်ခဲနေသော သူ့လက်မောင်းကို နှိပ်ပေးရသည်။

http://mteashop.com

ယုခိကို ကိုပင် သူ့ရုံးခန်းထဲ မည်သည့်အခါမှ ဝင်ခွင့်ပြုသည် မဟုတ်။ လှေကားထိပ်မှာသာ ရပ်နေရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင်တော့ စူငိဟာရ တစ်ယောက် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ယုခိကို ကိုမေးသည်။

“အပြင်မှာ ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ကျန်သေးလဲ...။”

“အများကြီး ရှိသေးတယ်။”

ပြုတင်းပေါက်မှ အပြင်ကိုငေးရင်း ယုခိကိုမှာ စိတ်မသက်မသာ ပြန်ဖြေရသည်။

“မနက်တိုင်း၊ လူသစ်တွေ တိုးတိုးလာတယ်။ သူတို့ကြည့်ရတာ တစ်ညလုံး ကောင်စစ်ဝန်ရုံး အပြင်ဘက်မှာ၊ ညအိပ်စောင့်နေကြတာ ထင်ပါရဲ့...။”

“အင်း... အပြင်မှာ သိပ်အေးမှာပဲ...။”

ခပ်တိုးတိုးညည်းရင်း သူ့ရုံးခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

ယခုလို ဗီဇတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ထုတ်ပေးပြီး ခြောက်ရက်အကြာ သြဂုတ်လ(၃) ရက်နေ့ အရောက်တွင် လစ်သူယေးနီးယားမှာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ရပ် ဖြစ်သွားသည်။ ဆိုဗီယက် တပ်နီတော်က ခန်းနပ်(၈) ရှိ နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်များ၏ ကောင်စစ်ဝန် ရုံးများကို လုပ်ငန်းများ ရပ်ဆိုင်းပြီး တိုင်းပြည်မှ ချက်ချင်း ထွက်သွားဖို့ တောင်းဆိုလိုက်သည်။ သို့သော် ကောင်စစ်ဝန် စူငိဟာရကမူ နေမြဲအတိုင်း ဆက်နေပြီး ဗီဇများ ဆက်လက် ထုတ်ပေးနေသည်။

တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ သူတတ်နိုင်သလောက် ဗီဇတွေ များနိုင်သလောက် များအောင် ထုတ်ပေးဖို့ ကြိုးစား ရုန်းကန်ခဲ့သည်။ သည်လိုနှင့် သူသိသိသာသာ ပိန်လာသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေလည်း နီရဲကုန်သည်။ သူ့အသွင်မှာ ယခင်ရုပ်ပင် မရှိတော့။

http://mmteashop.com

ဖောင်တိန်ကို တင်းတင် ဆုပ်ရလွန်း၍ မကြာခဏဆိုသလို ကျိုးကုန်သည်။ သို့သော် သူလက်မလျော့...။ နစ်သွားကို မှင်အိုးထဲနှစ်ပြီး ရေးစရာရှိတာတွေ ဆက်ရေးသည်။

ကောင်စစ်ဝန် စူဝိဟာရမှာ အားအင် ကုန်ခမ်းနေချေပြီ။ သို့နှင့်တိုင် တစ်လလုံး နီးပါး ဝီဇာတွေ ဆက်ထုတ်ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားနေခဲ့သည်။ ဝီဇာစာရွက်ပုံစံတွေ ဖြည့်ရင်းမှပင် သူ့စိတ်ထဲက ဆုတောင်းနေမိသေးသည်။ “ဒုက္ခသည်အားလုံး နာဇီ ငရဲခန်းက လွတ်ပြီး အန္တရာယ်ကင်း၊ ဘေးရှင်းရာ ရောက်နိုင်ကြပါစေ ...။”

http://mmteshop.com

၆။ နှုတ်ဆက်ကတိ

ဩဂုတ် ၂၇ရက်။ မွန်းလွဲပြီးခါစလောက်တွင် သူတို့ဧည့်ခန်းသို့ စုင်ဟာရ ရုတ်တရက် ပြန်ရောက်လာပြီး သူ့ဇနီးကို ပြောလိုက်သည်။

“နက်ဖန်ခါမှာ ဒီအဆောက်အအုံက ထွက်မယ်။ အဲ့ဒီတော့ တို့များပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ပိုး ပြင်ဆင်ထားပေတော့...။ တံခါးတွေ အားလုံးလည်း သော့ခတ်လိုက်...။”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့ရုံးခန်း ထဲသို့ ပြန်ဆင်းသွားသည်။ စောင့်နေဆဲ လက်ကျန်လူ အနည်းငယ် အတွက် ဝိဇာတွေ ဆက်ဖြည့်သည်။

အမှန်စင်စစ် ထိုနေ့ မနက်ကပင် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနမှ အရေးပေါ် သံကြိုးစာ တစ်စောင် လက်ခံရရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ခန်းနပ် (၈) ရှိ ဂျပန်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးကို ချက်ချင်းပိတ်ပြီး ဂျာမနီရှိ သံရုံးသို့ ပြောင်းပါဟု သူ့ကို ညွှန်ကြားထားသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် စုင်ဟာရတို့ မိသားစု ခန်းနပ် (၈) မြို့ အရှေ့ပိုင်း ဗစ် (၉) ဂင်တပ်(၈) လမ်းအိမ်မှ မြို့ထဲရှိ ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ ရွှေ့ခဲ့သည်။

ဟိုတယ်သို့ သူတို့ ရောက်သည်နှင့် ကြိုရောက်နှင့် နေသော ဂျူးလူမျိုး အုပ်စု တစ်စုက ဧည့်ကြိုခန်းမှ တန်းစီစောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့နေအိမ် အဟောင်းမှ မပြောင်းရွှေ့မီကပင် ကောင်စစ်ဝန်ရုံး ဂိတ်ဝတွင် လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ထားခဲ့သည်။

“ဂျပန် ကောင်စစ်ဝန် အနေနှင့် ဟိုတယ်မီထရို ပေါ်လစ်တွင် ဆက်လက် တည်းခိုနေဦးမည့် အကြောင်း” အမှာစကားပါးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

http://mmteashop.com

တကယ်တော့ စူဠာရလည်း နားချင်ပြီ။ သို့သော် မနားနိုင်သေး။ သူအိတ်ကို ပြန်ဖွင့်၍ ဗီဇာတွေ ဖြည့်ရပြန်သည်။ သူက တရားဝင်ဗီဇာ စာရွက် ပေါ်တွင် လက်ရေးဖြင့် ဖြည့်သွင်းသည်။

သည်လိုနှင့် ဟိုတယ် မီထရီပေါ်လစ်တွင် တစ်ပတ်မျှ ကြာသွားသည်။ စက်တင်ဘာ ၄ ရက်နေ့ မနက်ခင်း ရောက်တော့မှ သူတို့ မိသားစု တစ်စုလုံး ဟိုတယ်ကို ကျသင့်ငွေရှင်းပြီး ခန်းနပ် (၆) ဘူတာရုံသို့ ပြေးရတော့သည်။

ဂျူးဒုက္ခသည် အချို့က သူ့နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာကြသည်။ ဘာလင် ထွက်မည့် ရထားပေါ် သူတို့ နေရာယူပြီးချိန်မှာပင် နောက်ကလိုက်လာသော ဒုက္ခသည်တွေ မီးရထား စင်္ကြန်လမ်းပေါ် ရောက်လာသည်။ စူဠာရမှာ ရထားပေါ် ထိုင်ရင်းမှာပင် ဗီဇာတွေ ဆက်ရေး ရပြန်သည်။ ပြီးတော့မှ ပြုတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် ဒုက္ခသည်တွေဆီ လှမ်းပေးရသည်။ ရထား ဥဩသံ ပေးသည်အထိ သူ့မှာ တကုပ်ကုပ် ရေးနေရဆဲ။ ရထားကြီး စတင်ထွက်ခွါတော့ ဒုက္ခသည်တွေမှာ ရထားနောက် အပြေးလိုက်ရင်း အော်ဟစ် ကျန်ရစ်သည်။

“မသွားပါနဲ့... မသွားပါနဲ့... ကျွန်တော်တို့ကို ထားမပြစ်ခဲ့ပါနဲ့...”

“စိတ်မကောင်းပါဘူး ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဆက်မရေးနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါ။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ဘေးကင်းကြပါစေ ...။”

ရဲရဲနီနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကျန်ရစ်သူများကို ငေးရင်း၊ သူ့နှုတ်က တောင်းပန်နေမိသည်။ နောက်ဆုံး သူ၏ ကောင်စစ်ဝန် တံဆိပ်တုံးကိုပါ ဂျူးလူအုပ်ကြားသို့ ပစ်ပေးထားခဲ့သည်။ ဂျူးတွေမှာ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွါသွားသော ရထားကြီးနောက်သို့ အပြေးလိုက်ရင်း မျက်ရည်တွေ တွေ့တွေ့ကျ နေသည်။ သူတို့ နှုတ်မှ တတ္တတ်တွတ် ရေရွတ်လျက်...။

http://mmtishop.com

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆမ်ပို (ဂျပန်လို ချီအုနဲကို on Yomi ဖတ်ပုံဖတ်နည်းဖြင့် ဆမ်ပို လို့လည်း ဖတ်နိုင်သည်) စူငိဟာရရေ...” ခင်ဗျားကို အမြဲတမ်း သတိရနေမှာပါ။ တစ်နေ့တော့ ပြန်တွေ့ကြမှာပေါ့ဗျာ...။ မမေ့နဲ့နော်.. အဲ့တာ ကတိ။

ဂျူးဒုက္ခသည်များမှာ ဗီဇာစာရွက်တွေကို လေထဲတွင် အကြိမ်ကြိမ် ဝှေ့ယမ်းပြီး သူ့ကို နှုတ်ဆက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံး ရထားကြီးတစ်စင်းလုံး သူတို့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိပင် ဖြစ်တော့သည်။

http://mmteshop.com

၇။ အိမ်အပြန် ခရီးရှည်

ခန်းနပ်(၈) မြို့မှ ထွက်ခွါခဲ့ပြီးနောက် စူဠိဟာရမှာ ဘာလင်သို့ သွားခဲ့ရပြီး သူ၏ အလုပ် တာဝန်သစ်ကို လက်ခံယူရသည်။ သူ့တာဝန်မှာ ချက်နိုင်ငံ ပရပ် (၈) မြို့တော်တွင် ကောင်စစ်ဝန် ရုံးဖွင့်ဖို့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် နောက်ခြောက်လ အကြာတွင် ဤရုံးကို ပိတ်ပစ်လိုက်ရသည်။ ဤကာလအတွင်း ဂျပန်မှာ နာဇီဂျာမနီ၊ ဖက်ဆစ် အီတလီတို့နှင့် သုံးပွင့်ဆိုင် မဟာမိတ်စာချုပ်၊ လက်မှတ် ရေးထိုးခဲ့သည်။ သည်လိုနှင့် ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ မတ်လသို့ ရောက်သောအခါ ဆိုဗီယက် နယ်စပ်ရှိ ကင်နီစပတ်မြို့တွင် တာဝန် ပေးလိုက်ပြန်သည်။ ဂျာမနီနှင့် ဆိုဗီယက်ရုရှားတို့မှာ စစ်ကြီးမတိုင်မီက မကျူးကျော်ရေး စာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသော်လည်း ဤဒေသအတွင်းတွင်မူ နှစ်နိုင်ငံ တင်းမာမှုများ ပိုသည်းသန် ပြင်းထန်လာသည်။ ကောင်စစ်ဝန် စူဠိဟာရအနေနှင့် အရပ်ရပ် အခြေအနေများကို နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးဌာနသို့ ယခုလို အစီရင်ခံခဲ့သည်။ “ဂျာမန် တင့်ကားတွေနဲ့ သံချပ်ကာကားတွေ ပိုမိုများလာတယ်။ ခွေးတွေဆွဲထားတဲ့ နာဇီစစ်သား တွေလည်း နယ်စပ်မှာ ကင်းလှည့်နေတာ တွေရတယ်...” စသည်ဖြင့်။

နောင်သုံးလမျှ ကြာသောအခါ နှစ်နိုင်ငံ သဘောတူညီချက်ကို ချိုးဖောက်ပြီး ဂျာမန်တပ်များ ဆိုဗီယက်ယူနီယံသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက် လာကြတော့သည်။

ထိုနှစ် ဒီဇင်ဘာ (၈) ရက်နေ့မှာပင် ဂျပန်က ဟာပိုင်ရီရှိ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို အလစ်ဝင် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။ ဤတွင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ဂျပန်ကို စစ်ကြေငြာ လိုက်တော့သည်။ ဥရောပ စစ်မျက်နှာတွင်လည်း ဂျာမနီနှင့် အီတလီကို ဆန့်ကျင်သည့်ဘက်မှ ဆက်သွယ်ပါဝင် လာခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် စစ်ကြီးမှာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း ပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။

ကင်နီစပတ်တွင် ကောင်စစ်ဝန်ရုံးဖွင့်ပြီး တစ်နှစ်ခွဲမျှ ကြာသောအခါ ဤရုံးကို လည်း ပိတ်လိုက်ရပြန်သည်။ စူဠိဟာရအတွက် နောက်ထပ် တာဝန်သစ်မှာ ရူမေးနီးယား

http://mmteashop.com

နိုင်ငံ ဘူခါရက်တွင် ကောင်စစ်ဝန်ရုံး ဖွင့်ဖို့ဖြစ်သည်။ သို့အတွက် သူ့မိသားစုနှင့်အတူ ဘူခါရက်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဤအချိန်တွင် မဟာမိတ်များက တစ်မြို့လုံးကို ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေပေပြီ။ ၁၉၄၅ မေလသို့ အရောက်တွင် မဟာမိတ်တပ်ဖွဲ့များ ဘာလင်သို့ ဝင်လာပြီး နာဇီ အုပ်စိုးမှုလည်း ပြိုကျသွားတော့သည်။ မဟာမိတ် တပ်ဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သော ရုရှားတပ်များက ဘူခါရက်ကို သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

စူဇီဟာရနှင့် သူ့မိသားစုကို ရုရှားစစ်တပ်က ဖမ်းဆီးပြီး၊ ရူမေးနီးယားရှိ စခန်း တစ်ခုတွင် ချုပ်ထားခဲ့သည်။ နောက်တော့မှ အိုဒက်ဆာမြို့ရှိ ပင်လယ်ကမ်းခြေအနီး အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့လိုက်သည်။ အိုဒက်ဆာမှာ ပင်လယ်နက် ကမ်းနဖူးပေါ်ရှိ မြို့ကြီး တစ်မြို့ ဖြစ်သည်။ အိုဒက်ဆာ အကျဉ်းထောင်တွင် သူတို့ကို ဘယ်ပုံဆက်ဆံမည်ကို စူဇီဟာရ မသိ။ မမှန်းဆတတ်အောင် ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင်မူ ရုရှားစစ်သား နှစ်ယောက် သူတို့အချင်းချင်း ပြောကြဆိုကြသည်ကို နားစွန်နားဖျား ကြားရသည်။

“သိပ်မကြာခင်က ဂျာမန်တစ်ယောက် လှေနဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတာ မောင်ရင် သိလား...”

“ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုလဲ။ ဒီမောင် လွတ်သွားရောလား။”

“မလွတ်ဘူးကွ။ ပစ်သတ်ခံလိုက်ရတယ်။”

စူဇီဟာရမှာ ရုရှားစကား သွက်သွက်လက်လက် ပြောနိုင်သည်ဖြစ်ရာ နေ့စဉ် လိုပင် သူ့ကို အကျဉ်းထောင် ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ပြီး စကားပြန်လုပ်ခိုင်းလေ့ ရှိသည်။ ယခုဆိုမှာ သူမယောက်ျားကို ဆိုဗီယက်စစ်တပ် အတွက် အလုပ်လုပ်ဖို့ ခေါ်သွားပြီး ပြန်မလွှတ်တော့ မည်ကို စိုးရိမ်နေရတော့သည်။

http://mmteashop.com

သည်လိုနှင့် ဒိုဒက်ဆာတွင် ရက်သတ္တပတ် တော်တော်ကြာ ပြီးသောအခါ စူဠိဟာရတို့ မိသားစုကို အခြားသော ဂျပန်စစ်သုံးပန်းများနှင့် အတူ ကုန်ရထား တစ်စင်းပေါ်သို့ တက်ခိုင်းလိုက်သည်။ ရထားကြီးမှာ နှင်းတွေဖုံးနေသော မြေကိုဖြတ်၍ အရှေ့စူးစူးသို့ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ခုတ်မောင်းလျက်ရှိသည်။ အပြင်က ရာသီဥတုမှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးပင် အေးလွန်းလှသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အနှုတ် ၄၅ စင်တီဂရိတ်အောက်သို့ပင် ရောက်သည်။ သူတို့ရထားတွဲမှ အပူပေး ကိရိယာမှာ သေးသေးလေးဖြစ်ရာ အနွေးဓာတ် မရလောက်အောင်ပင် ရှိသည်။ သန်းကြီးမများနှင့် လှေးများက ဒုက္ခပေးလှသည်။ စူဠိဟာရ၏ လူမမယ်ကလေးများ အတွက် အရွယ်နှင့်မမျှသော ဒုက္ခဆင်းရဲ ဖြစ်နေ တော့သည်။

လအနည်းငယ်ကြာတော့မှ သူတို့ကိုတင်လာသော ကုန်ရထားကြီးမှာ ဗလာဒီဇော့စတော့ မြို့တွင် ရပ်တော့သည်။ ဤမြို့တွင် နောက်ထပ် တစ်လကြာပြီး သူတို့ကို နောက်ထပ် ရထားပေါ် တင်လိုက်ပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင်မူ သူတို့၏ ခရီးလမ်းဆုံးမှာ ဂျပန်ပင်လယ်တွင်းမှ “နာဟိုဒိုက” ဖြစ်တော့သည်။ သူတို့၏ ခရီးရှည်ကြီးကား ဆုံးခန်းတိုင်ခဲ့ချေပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ အမိမြေပေါ် ခြေချနိုင်ခဲ့ပြီ။

http://mmteashop.com

၈။ အမိမြေပေါ်သို့ ပြန်ရောက်ချိန်

၁၉၄၇ ခုနှစ် ဧပြီလ အစောပိုင်း။ စူဠဟာရ တစ်ယောက် သူ့ဇနီး သူ့သားများနှင့် အတူ အမိမြေပေါ် နောက်တစ်ကြိမ် ခြေချခွင့် ရခဲ့ပါပြီ။ ကာနာဂဝါစီရင်စု၊ ဖူဂျီဆာဝါမြို့လေးတွင် သူတို့အခြေချ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ အခြေတကျဖြစ်ပြီး သုံးလအကြာတွင် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနမှ ဆင့်စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ လက်ထောက် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးက သူ့ကို လက်ခံ တွေ့ဆုံပြီး မဆိုင်းမတွပင် ပြောလိုက်သည်။

“ခန်းနပ် (၈) မှာ ခင်ဗျား သောက်ရမ်းတွေ လုပ်ခဲ့တာပဲ။ ဒီမှာ ခင်ဗျား အတွက် နေရာ မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျားသိရဲ့လား...။”

“သိပါတယ်။”

သူ့အဖြေက ဤမျှသာ။ အရာရှိကို ဦးညွတ်ဂါရဝပြုပြီး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ပင် လှည့်ပြန်ခဲ့သည်။

နောက်တော့ သူ့အလုပ်ပြုတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဇနီးသည်ကို ပြန်ပြောသည်။ သူ့နှုတ်မှ မကျေမနပ် ညည်းညူ ပြောဆိုသည်မျိုး တစ်ခွန်းမှ မဟာ။

သို့သော် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနမှ ထွက်ခဲ့ရသည့်အတွက် ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားနေဟန် ရှိသည်ဟု ယူခိုက်က မှတ်မှတ်သားသား ပြောပြပါသည်။

စူဠဟာရအတွက် ခက်ခဲသော နှစ်ကာလများနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့သည်။ သူ၏ ရုရှား ဘာသာစကား ကျွမ်းကျင်မှုကို အသုံးပြုပြီး အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ဆိုသည်မှာ လက်တွေ့တွင် မဖြစ်နိုင်။ မိသားစု၊ စုဆောင်း ထားသမျှမှာလည်း အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် လုံးပါးပါး သွားတော့သည်။

http://mmteashop.com

စူဠိဟာရတို့ မိသားစုအတွက် အခြေအနေမှာ “ နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ” ဆိုသလို ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံး ၁၉၄၇ နိုဝင်ဘာလသို့ ရောက်သောအခါ မိသားစု ဒုက္ခမှာ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။ သူတို့၏ တတိယ သားထွေး “ဟာရူကီ” မှာ သွေးကင်ဆာရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

“သားလေးက ကျောင်းနေခါစ ရှိသေးတာ။ အဲ့ဒီတုန်းက ကျွန်မ ယောကျ်ားရဲ့ သောကဆိုရင် ကြည့်ရက်စရာတောင် မရှိပါဘူးရှင်...”

သူတို့၏ ချစ်လှစွာသော ရင်သွေးငယ် ကွယ်လွန်သည့် အကြောင်းကို ပြန်ပြောရင်း၊ ယုခိကို ခမျာ ယခုတိုင် မျက်ရည် မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ခန်းနပ် (စ)က ထွက်လာပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း ကျွန်မတို့ ခရီးရှည်ကြီး ထွက်ခဲ့ရတယ်။ မရောက်ဘူးတဲ့ ဒေသတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ရောက်ခဲ့ရတယ်။ ရောက်တဲ့ နေရာတိုင်းမှာလဲ မရေမရာနဲ့ မလွယ်တဲ့ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ ဆိုက်ဗေးရီးယား ဆောင်းကလဲ ကြောက်စရာကောင်းအောင် အေးလိုက်တာ...။ အင်း ကျွန်မတို့ သားလေး အတွက်တော့ အရွယ်နဲ့ မမျှတဲ့ ဒုက္ခတွေ ပေါ့ရှင်...”

http://mmteashop.com

၉။ ပြန်လည်ဆုံစည်းခြင်း

ဂျူးဒုက္ခသည်များမှာ ဆိုက်ပေးရီးယားကို မီးရထားဖြင့် ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ဗလာဒီမော့စတော့မြို့မှ နေ၍ ဂျပန်ပင်လယ်ကို ဖြတ်ကာ ရွက်လွှင့်ခဲ့ကြပြီး ဖူကူအိ စီရင်စု၊ စုရှဂသို့ ရောက်လာကြသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် ကိုဘေးမြို့သို့ မီးရထားဖြင့် ခရီးဆက်ကြရ ပြန်သည်။ ကိုဘေးရှိ ဒေသခံဂျူး အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုက သူတို့ကို ကူညီသည်။ သူတို့ ဂျပန်တွင် ခဏနေထိုင်ရသည့် ကာလမှာ ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ်မျှသာ ကြာသည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရှိ ဂျူးအဖွဲ့အစည်းက သူတို့အတွက် ရန်ပုံငွေ စုဆောင်းပေးသလို ပြည်ဝင်ခွင့် ဝီဇာများလည်း ရရှိစေခဲ့သည်။

ဒုက္ခသည် အများစုမှာ တရုတ်ပြည် ရှန်ဟိုင်းမြို့သို့ သင်္ဘောဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ ကြသည်။ စစ်ကြီး ပြီးသွားသောအခါ သူတို့ထဲမှ အချို့မှာ အစွဲရေး နိုင်ငံသစ်သို့ သွားရောက် အခြေချ နေထိုင်ကြသည်။ အချို့ကမူ လွတ်လပ်ပြီး လုံခြုံစိတ်ချရသော ဘဝသစ် ထူထောင်နိုင်ရန် အတွက် ပစ်ဖိတ် သမုဒ္ဒရာကိုဖြတ်ပြီး၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု၊ ကနေဒါ၊ ဩစတေးလျနှင့် တောင်အမေရိကသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၄၈ မေလတွင် အစွဲရေးနိုင်ငံ ထူထောင်ခဲ့ပါသည်။ စစ်ကြီးအတွင်း အသက်မသေ ကျန်ရစ်သော ဂျူးလူမျိုး အများစုမှာ အိုးအိမ်သစ်နှင့် အနာဂတ်သစ် တည်ဆောက်နိုင်ရန် နိုင်ငံသစ်သို့ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်လောက်ကပင် လစ်သူယေးနီးယားမှ တစ်ဆင့် လွတ်မြောက်ခဲ့ကြသူများမှာ စူငိဟာရကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားရန် စတင် ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ သူတို့တစ်တွေမှာ သူတို့၏ ကျေးဇူးရှင်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာမတွေ့ခဲ့ကြပါ။ ဂျပန်နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနသို့ စုံစမ်းခဲ့သော်လည်း သက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများက စူငိဟာရနှင့် ပတ်သတ်ပြီး မည်သည့် သတင်းမှ မပေးပဲ နေခဲ့ကြသည်။

http://mteashop.com

နောက်ဆုံး အစွရေး အစိုးရကိုယ်တိုင်က စူဠိဟာရ တစ်ယောက် ဘယ်ရောက် နေသည်ကို ရှာဖွေနိုင်ရန် အထူးကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦး စေလွှတ်ခဲ့ရသည်။ သည်လိုနှင့် ဝန်ကြီးကြား ရှာဖွေပြီးတော့မှ တိုက်ချီရို ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်လုပ်နေသော ကောင်စစ်ဝန်ဟောင်းကို တွေ့ရတော့သည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ၏ နေ့တစ်နေ့တွင် စူဠိဟာရ အလုပ်လုပ်ရာ ကုမ္ပဏီသို့ ဂျူးအမျိုးသား တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်။ သူကား “ရေဟိုရှရာ နှစ်ဟူရီ” ...။ ၁၉၄၀၊ ဇူလိုင် ၁၈ရက်နေ့က ဗီဇာထုတ်ပေးပါရန် စူဠိဟာရသို့ လာရောက် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သော ဂျူးကိုယ်စားလှယ် ငါးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူက အိမ်ထဲမှ စက္ကူ နွမ်းလေးကို ထုတ်ပြီး စူဠိဟာရကို ပြလိုက်သည်။

စာရွက်ပါလေးကို မြင်ရတော့၊ စူဠိဟာရ အံ့အားသင့်သွားသည်။ “ခန်းနပ် (စ) တွင် သူထုတ်ပေးခဲ့သော ဗီဇာစာရွက်လေးပါလား...။” ဤဗီဇာ စာရွက်လေးများက ဂျူးလူမျိုး ဒုက္ခသည်များ၏ အသက်ကို အမှန်တကယ် ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ပြီကို သူသဘောပေါက် လိုက်သည်။

“ဟာ ခင်ဗျားတို့ ဂျူးလူမျိုးတွေ တကယ့်အရေးကြီးတဲ့ အခြေအနေ ဆိုးကြီးက လွတ်ခဲ့ကြတယ်နော်။ ခင်ဗျားတို့ ရည်ရွယ်တဲ့ဆီကို ရောက်ခဲ့ကြပြီပေါ့။ ဟုတ်လား...။”

သူဝမ်းသာအားရ ပြောမိသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေတာ ကြာလှပြီ မစွတာ စူဠိဟာရ...။”

နှစ်ဟူရီမှာ ပြောရင်းက မျက်ရည်တွေ ပိုင်းလာသည်။

“ခင်ဗျား ထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ ဗီဇာတွေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် လူပေါင်း ခြောက်ထောင်ကျော်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်နိုင်ခဲ့တာပျ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ခင်ဗျားရဲ့

http://mteashop.com

ဗီဇစာရွက်တို့ကို သိမ်းထားကြတယ်။ ဒီဗီဇ စာရွက်လေးတွေက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသက်လောက် တန်ဖိုးရှိတယ်လေ...။”

စူဇိဟာရကို တွေ့လိုက်ခြင်းမှာ အစွရေး၊ ဥရောပနှင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရှိ လူအများကို ဝမ်းသာရွှင်မြူးစေခဲ့သည်။ ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် အစွရေးအစိုးရက စူဇိဟာရကို အစွရေးနိုင်ငံသို့ ဖိတ်ကြားပြီး ဆုတံဆိပ် တစ်ခုနှင့် အစွရေးနိုင်ငံတော် အတွက် သူ၏ ဖြည့်ဆည်းကူညီမှုအတွက် ဂုဏ်ပြုလွှာတစ်ခု ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က သူကူညီခဲ့သူများထဲမှ တစ်ယောက်မှာ အစွရေးအစိုးရ အဖွဲ့တွင် သာသနာရေးဝန်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

ထိုသူက စူဇိဟာရကို မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် အားရှိအားကုန် ဖက်ပွေလိုက်သည်။ သူ့အမည်မှာ - “ဇိုရပ် (ချ) ဝါဟဖစ်”။ ခန်းနပ် (စ) တွင် ဆုံတွေ့ခဲ့ကြသော ဂျူးကိုယ်စားလှယ် ၅ ယောက်ထဲမှ နောက်ထပ် တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် အစွရေး ဖောင်ဒေးရှင်း တစ်ခုက စူဇိဟာရကို နောက်တစ်ကြိမ် ဂုဏ်ပြုပြန်သည်။ သို့နှင့်တိုင် ဤအကြိမ်တွင်မူ စူဇိဟာရမှာ အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲနေခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အတွက် ရည်ရွယ်ကျင်းပသော ဂုဏ်ပြုပွဲကိုပင် မတက်ရောက်နိုင်တော့။ သူ့ဇနီး ယုခိကိုနှင့် သူ့သားကြီး ဟီရိုကီတို့ကသာ သူ့ကိုယ်စား မော်ကွန်းတံဆိပ်ကို လက်ခံရယူ ခဲ့ရသည်။ ထိုမော်ကွန်း တံဆိပ်တွင် “နိုင်ငံများကြား တရားနည်းလမ်းကျ ကျင့်သုံးသူ” ဟု ထွင်းထု ကဗျည်းတင် ထားသည်။ မဟာကပ်ဘေးကြီးအတွင်း ဂျူးများကို ကယ်တင်ခဲ့သော ဂျူးမဟုတ်သူများကို ပေးအပ်သည့် အမြင့်ဆုံးဘွဲ့ တံဆိပ် ဖြစ်သည်။

နောင်တစ်နှစ်ခန့်အကြာ ၁၉၈၆ ခုနှစ် ဇူလိုင် ၃၁ ရက်နေ့တွင် စူဇိဟာရ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ သူ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို သူ့ကိုယ်တိုင် မည်သည့်အခါကမှ လူသိရှင်ကြား ထုတ်ဖော်ပြောကြားခြင်း မရှိခဲ့။ သို့နှင့်အမျှ ဂျပန်လူမျိုး အများစုမှာ သူ၏ လူသားအချင်းချင်း စာနာထောက်ထားသည့် လုပ်ရပ်များကို မသိဘဲ ရှိခဲ့ကြသည်။

http://mmteshop.com

၁၀။ ရေကန်ထဲသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သော ကျောက်စရစ်ခဲ တစ်လုံး

ဂျပန်ကောင်စစ်ဝန် စူဠိဟာရက ဂျူးမိသားစု ၂၁၃၉ အတွက် ဝီဇာများ ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ဤသည်၏ အဓိပ္ပါယ်မှာ လူပေါင်း ၆၀၀၀ ကျော်၏ အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်ခြင်း မည်ပါသည်။ စူဠိဟာရ ကွယ်လွန်ပြီဆိုသော သတင်းကို ကြားရသည်နှင့် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းမှ ရာပေါင်းများစွာသော ဂျူးလူမျိုးများက ကျန်ရစ်သူ မုဆိုးမထံ စာတွေရေးပို့ပြီး အားပေးကြသည်။ ဤစာများထဲမှ တစ်စောင်တွင် ယခုလို ရေးထားသည်။

“ကျွန်တော် သူ့လိပ်စာကို သိချင်လို့ ဂျပန်အစိုးရဆီကို နှစ်ကြိမ်တိတိ စာရေး စုံစမ်းခဲ့ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဘာအကြောင်းပြန်စာမှ မရခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကိုကျေးဇူးတင်စကား ပြောချင်လိုက်တာ။ သတင်းစာမှာ သူ့နာရေးကို ဖတ်ရတော့မှပဲ သူ့ဘယ်မှာ နေတယ်ဆိုတာ သိရတော့တယ်။ ဘယ်လောက် ကြေကွဲစရာ ကောင်းလိုက်ပါ သလဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဂျူးလူမျိုးတွေမှာ စကားပုံ တစ်ခုရှိတယ်။ အသက်တွေကို ကယ်တင်တာဟာ၊ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို ကယ်တင်တာဘဲတဲ့။ ဒါဆိုရင် အသက်ပေါင်း ခြောက်ထောင်ကျော်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကောင်စစ်ဝန် စူဠိဟာရဟာ စကြဝဠာကြီး တစ်ခုလုံးကို ကယ်တင်ခဲ့တာလို့ ပြောနိုင်တာပေါ့။ မစ္စတာ စူဠိဟာရဟာ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပါ...။”

ဂျူးဒုက္ခသည်များကို ကူညီနိုင်ရန်အတွက် စူဠိဟာရမှာ သူ့ဘဝနှင့် ရင်း၍ စွန့်စားခဲ့ရသည်။ သူ့အလုပ်အကိုင်ကို စတေးခဲ့ရသည်။ ဒုက္ခကြီးစွာ ခံခဲ့ရသည်။ သို့ဖြစ်လင့်ကစား ခန်းနပ် (စ) မှ သူ၏ ကြိုးပမ်းမှုများကို ဘယ်တုန်းကမှ ကြားဝါပြောဆိုခြင်း မလုပ်ခဲ့။ တစ်ခါကတော့ ယခုလို ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“လူ့အသက်လောက်၊ ဘယ်ဟာမှ တန်ဖိုးမရှိပါဘူးဗျာ။ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ လုပ်သင့်တာကို လုပ်ခဲ့တာပါ။”

http://mmteashop.com

သူဇနီး ယုခိကိုကလည်း သူမ၏ ချစ်လှစွာသော ခင်ပွန်းသည် အကြောင်းကို တသသ ပြန်ပြောပြသည်။

“ကျွန်မ အမျိုးသားက သိပ်အလုပ်ကြိုးစားတာရှင့်။ သူ့အလုပ်ကိုလည်း သူ့ကျေနပ်တယ်။ အစွဲရေးက ဂုဏ်ပြုဆုတံဆိပ်ရတော့ သူ့နှုတ်က အထူးအထွေတော့ မပြောပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲက ပျော်နေတာ ကျွန်မ သေသေချာချာသိတယ် ...။”

၁၉၉၁ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် လစ်သူယေးနီးယား နိုင်ငံမှာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှ ခွဲထွက်၍ လွတ်လပ်ရေး ကြေငြာခဲ့သည်။ သမ္မတနိုင်ငံသစ် အနေနှင့် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်က ဒုက္ခသည်များစွာကို ကယ်တင်ခဲ့သော စူဠိဟာရကို မမေ့နိုင်သေးပါ။ အဆိုပါ ရဲရင့်သော သံတမန်ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် သူတို့မြို့တော်ရှိ လမ်းတစ်လမ်းကို “စူဠိဟာရလမ်း” ဟုအမည်ပေးခဲ့သည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၄ ခုနှစ်အတွင်း လစ်သူယေးနီးယား နိုင်ငံတွင် နာဇီများသာ မက ဒေသခံများ၏ သတ်ဖြတ် သုတ်သင်မှုကြောင့်ပါ၊ ဂျူးလူမျိုး ၂၄၀,၀၀၀ မျှ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ထိုနိုင်ငံတွင် နေထိုင်ကြသော ဂျူးများ၏ ၉၅% ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ခန်းနပ်(စ) မြို့တော်၏ အပြင်ဘက်တွင် “နဝမခံတပ် အကျဉ်းစခန်း” ဟုခေါ်သော မရကစခန်း တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ယခုအခါ ထိုစခန်း၏ အစိတ်အပိုင်းအချို့ကို “စစ်အတွင်း မဟာကပ်ဘေးကြီး” ကို ရည်ညွှန်း တည်ဆောက်ထားသော “လစ်သူယေးနီးယန်း အမျိုးသား အထိမ်းအမှတ်ပြတိုက်” အဖြစ် အသွင်ပြောင်းနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ အကျဉ်းထောင်ဟောင်း၏ တစ်ခုသော တိုက်ခန်းလေးထဲတွင် ခန်းနပ်(စ)မြို့မှ စူဠိဟာရ၏ အောင်မြင်မှုများ အကြောင်းကို သူ၏ ဓါတ်ပုံများဖြင့် ပူးတွဲပြီး ခင်းကျင်းပြသထားသည်။

ဒေါက်တာ “ဆိုင်(လ)ဗီရာ စမိုလာ” မှာ အသက်မသေကျန်ရစ်သော ပိုလန်ဂျူး အနည်းငယ်မှ တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ သူမနှင့် သူမ၏ မိသားစု၊ စူဠိဟာရထံမှ ဂျပန်နိုင်ငံ

http://mmteashop.com

ဖြတ်သန်းခွင့်မီဖာ ရရှိချိန်က သူမ အသက်မှာ (၇) နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ထိုမီဖာ စာရွက်လေး၏ ကျေးဇူးကြောင့်ပင် ဒေါက်တာစမိုလာနှင့် သူမ၏ မိသားစုမှာ မဟာ ကပ်ဘေးကြီးမှ လွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့ပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ဘဝသစ်တစ်ခု အစပြုနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု သူမမှာ နယူးယောက်မြို့တော်ရှိ အဲ (လ) ဘတ်အိုင်စတိုင်း ဆေးကောလိပ်တွင် ပါမောက္ခတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေပြီ။

စူငါဟာရ၏ နှစ်တစ်ရာမြောက် မွေးနေ့လွန်ခါစ ၂၀၀၀ ခုနှစ် ဇူလိုင်လအတွင်းက သူ့ဇာတိ ယာဩစုတွင် “စူငါဟာရ ချီအုနဲ့ အထိမ်းအမှတ် ပြတိုက်” ကိုဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါသည်။

အဆိုပါပြတိုက် ဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနားတွင် ပါမောက္ခ စမိုလာကို ဖိတ်ကြား ဟောပြောစေခဲ့ရာ သူမက ယခုလို ပြောသွားခဲ့သည်။

“ဒီကနေ့၊ ဒီနေရာမှာ၊ ကျွန်မအခုလို ရှိနေနိုင်တာဟာ ချီအုနဲ့ စူငါဟာရက ကျွန်မ အသက်ကို ကယ်ခဲ့လို့ပါ။ ကျွန်မမှာ သားတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူကလဲ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ပါပဲ။ သူတတ်တဲ့ ဆေးပညာနဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို ကူညီဖြည့်ဆည်းနေပါတယ်။ ဆရာဝန် ဆိုတော့ သူ့အလုပ်က လူတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ရတာပါ။ အပြန်အလှန် အနေနဲ့ သူကယ်တင်ခဲ့တဲ့ အသက်တိုင်းဟာ ကမ္ဘာကြီးကို ပြန်ကျေးဇူးပြုကြပါလိမ့်မယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ ကျွန်မသားရဲ့ သားသမီးတွေ၊ တစ်ခါ အဲ့ဒီသားသမီးတွေရဲ့ သားသမီးတွေဟာလဲ သူတို့ရဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ၊ အရည်အသွေးတွေ၊ တီထွင် ဖန်တီးမှု တွေနဲ့ ကမ္ဘာကြီးကို ကူညီဖြည့်ဆည်းပေးကြဦးမှာပဲလို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ပြောရရင် ရေကန်တစ်ကန်ထဲ ကျောက်စရစ်ခဲလေး တစ်လုံး ပစ်ပေါက်လိုက်သလို ပဲပေါ့ရှင်။ ကုသိုလ်ကောင်း မှု စက်ဝန်းဆိုတာ ပို ပို ကျယ်လာရစမြဲ မဟုတ်ပါလား...။”

http://mmteashop.com

ဆမ်ပို ဂူဇိဟာရ
(၁၉၀၀-၁၉၇၆)